

PRAPOR SPÁSY

VELIKONOCE JSOU ZÁBAVNÉ I RADOSTNÉ

JARO 2016

SRDCE BOHU
RUCE LIDEM

VELIKONOCE – NADĚJE VE VZKŘÍŠENÍ

Vzkříšení. Věčný život. Naše naděje. To je pro nás Velikonoční neděle, její poselství.

Do čeho vkládáme nejvíce naděje? Co je pro nás vzkříšený Ježíš? Nadějí na naše uzdravení? Nadějí pro naši rozbitou rodinu? Nadějí pro naše podnikání – prosperitu? Nadějí pro naše děti? Nadějí pro naše manželství? Nadějí pro moji službu? Nadějí pro náš šťastný život na zemi?

Před nějakou dobou jsem se cítil být hodně nemocný. Přicházely mi různé katastrofické myšlenky o tom, jak to bude dál, když mne Ježíš neuzdraví. Netýkalo se to jen mého zdraví, ale někdy to byl také tlak na mou hrdost a zesměšnění. Na naději, když se mi před očima ztrácelo Boží zaslíbení. V takových chvílích přicházel Bůh a svým tichým hlasem se ptal: „Když se to nestane, když nebudeš uzdravený (nenaplní se sny, budeš zesměšněný...), již mne nebudeš milovat?“ Nemusel jsem odpovídat. Samotná otázka mne opět postavila na nohy, dodala naději, víru, radost. Proč? Protože má naděje není postavená na tom, zda budu zdravý, zda se budu cítit v životě šťastný nebo ne, zda se partner změní k mé podobě nebo ne... Má naděje se upíná k Božímu království. Ke vzkříšení. K věčnému životu. K vidění se s Ježíšem tváří v tvář. K neustálé Boží blízkosti a přebývání v jeho příbytku. Někdy zapomínáme na to hlavní, proč šel Ježíš na kříž a na důvod jeho vzkříšení. Abychom byli spaseni k věčnému životu s Bohem v jeho království. Vše ostatní je až jako další. Byť to „ostatní“ je skvělé, je to však až jako další. Pokud naši naději ve spasení, ve věčný život vyměníme za něco, co je až jako další, pak při dlouhodobém nenaplnění naději ztratíme, ztratíme vděčnost Bohu, ale také se dostáváme do nebezpečí ztráty víry. Dáváme prostor nepříteli, aby nám právě v tomto místě začal „ubližovat a napínat nás na skřípec“.

Přemýšlejme o tom, o co se opírá naše naděje. Požádejme Ducha svatého, aby rozbil záhyby našeho srdce, abychom viděli, jak na tom jsme s nadějí. S nadějí v co?

Pokud je naše naděje upřena ke vzkříšení, k věčnému životu s Bohem, bude i naše radost úplná, protože se upíná k věcem nebe a ne k těm pozemským. Věřím, že pak i to ostatní bude přidáno, protože Bůh ví, co potřebujeme. A nejen to. Naše naděje přinese i naše dobré jednání lidem kolem nás. Přeji ti ovoce nesoucí přemýšlení o tvé naději.

Titovi 3,5–8:

On nás zachránil ne pro spravedlivé skutky, které my jsme konali, nýbrž ze svého slitování; zachránil nás obmytím, jímž jsme se znovu zrodili k novému životu skrze Ducha svatého. Bohatě na nás vylil svého Ducha skrze Ježíše Krista, našeho Spasitele, abychom ospravedlnění jeho milostí měli podíl na věčném životě, k němuž se upíná naše naděje. Tato slova jsou spolehlivá, a chci, abys tomu všemu neochvějně učil, tak aby ti, kdo uvěřili Bohu, snažili se vynikat dobrým jednáním. To je dobré a lidem prospěšné.

Kapitán Josef Knoflíček

VELIKONOCE JSOU ZÁBAVNÉ I RADOSTNÉ

Velikonoce s různými tradicemi a symboly jsou zábavné. Velikonoční tradice existují všude na světě, některé – jako zdobení vajíček – můžete najít téměř v každé zemi. Jiné se váží jen na určitou zemi nebo kraj.

Mnoho velikonočních symbolů a tradic je spojeno s příchodem jara a začátkem nového života. Je to tak i v naší zemi.

Asi nejvýraznějším symbolem českých Velikonoc jsou ručně malovaná nebo i jinak zdobená vajíčka. Děvčata zdobí vajíčka, aby je na velikonoční pondělí dávala chlapcům. S tím je spojena tradice pletení pomlázek z vrbového proutí. Čerstvé velikonoční proutky prý přinášejí zdraví a mládí každému, kdo je jimi vyšlehán. Velikonoční pomlázka vzniká spletením pružných vrbových proutů. Chlapci ji už po staletí používají při koledování na velikonoční pondělí, kdy děvčatům našlehají. Pokud nějaký cizinec navštíví o Velikonocích Českou republiku, zjistí, že pomlázku a kraslice může koupit téměř na každém rohu a ještě k tomu se mu dostane vysvětlení, jak se na velikonoční pondělí používají.

I když se to spojuje s novým životem, zdravím a mládím, co může být pro chlapce větší legrace než možnost našlehat děvčatům a ještě k tomu od nich dostat kraslice a při troše štěstí i pusu?

Takováto tradice je určitě zábavná, hezká a přináší radost při čekání na jaro, na čas, kdy se všecko v přírodě probouzí k novému životu. Dny se prodlužují, zvířatům se rodí mláďata. Beránek je také velikonoční symbol. Otepluje se, rozkvétají jarní květiny – ty ve mně vzbuzují radostné pocity. Těší mě, že jimi můžu velikonočně zdobit náš byt, miluji zvláště žluté narcisy. Jejich zářivě žlutá barva pro mě patří k Velikonocům, tak jako kraslice, pomlázka a zvířecí mláďata.

Není to ale to jediné, co pro mnoho lidí dělá z Velikonoc jedinečné a radostné svátky.

V jednom článku o Velikonocích v České republice jsem četla větu, která se mne dotkla: „*Dnes si Češi znovu uvědomují, že původ Velikonoc je křesťanský, ale Velikonoce se nestaly opravdu církevním svátkem.*“

Na Velikonoční neděli přichází do kostelů a modliteben víc křesťanů než obvykle, ale pondělí je pro lidi jen jeden sváteční den navíc. V některých církvích se konají bohoslužby, ale mnoho lidí se jich nezúčastňuje.

Obecně vzato může být pravda, že si je mnoho Čechů vědomo křesťanského pozadí Velikonoc, ale prožívají ve svém životě to, co Velikonoce skutečně znamenají?

Pro křesťany jsou Velikonoce jedním z největších svátků a jsou ve spojitosti s novým životem. Připomínají Kristovo vzkříšení. Jeho vítězství nad smrtí se vztahuje na každého, kdo v něho věří jako v Božího Syna a Spasitele.

Přes všechny symboly a tradice jsou toto skutečné Velikonoce. V církvích i ve sborech Armády spásy je před Velikonocemi postní období, doba, kdy si připomínáme Ježíšovo utrpení a smrt. Poslední týden před Velikonocemi, který mnozí nazývají svatý týden, myslíme na Ježíšovy poslední dny, a na Velký pátek si připomínáme jeho ukřižování.

Velikonoce – slovo vzniklé z „*Veliká noc*“ – nám říkají, že po temnotě smrti přišlo vítězství a světlo **života**. Nového života, života v blízkém vztahu s Bohem – Otcem, který stvořil svět i lidi a který nás miluje.

Pokud si uvědomujeme skutečný původ Velikonoc, uvědomme si také, co znamenají pro náš vlastní život. Potom budou Velikonoce nejen zábavné, ale přinesou nám i radost a pocit štěstí.

Majorka Attie van Wagtendonková

Na velikonoční ráno se mnozí křesťané po celém světě sejdou při východu slunce a budou při těchto setkáních vyhlášovat: Vstal z mrtvých!

Velikonoční neděle je pro každého z nás úžasnou oslavou! Bůh ve zmrtvýchvstalém Kristu zlomil moc hříchu a osvobodil nás, Bůh ve zmrtvýchvstalém Kristu zabezpečil pro každého z nás věčnou budoucnost.

Refrén písně Robin a Billa Wolaverových Make his Praise Glorious (Jeho chválu slavně hlásejme) říká: Radostně volej k Bohu celá země, zpívej o jeho slavném jménu. Hlasitě vyprávěj o tom, jak je podivuhodný, vyhlášuj jeho spravedlnost. Sláva a čest a požehnání a moc patří našemu Pánu! Jeho chválu slavně hlásejme.

Při oslavování slavné skutečnosti Kristova vzkříšení získáváme nové pochopení a vhled do věčných Božích záměrů a jeho plánu záchrany pro svět, a naše srdce jsou plná chval a uctívání.

Náboženství není pro mnohé lidi nic víc než racionální filozofie – něco, čím se zabýváme jen při zvláštních příležitostech nebo v určitých souvislostech – a je smutné, že nemá vliv na to, jak žijeme a co děláme.

Je smutné, že nám příliš snadno unikne smysl velikonočního poselství, které vypovídá o moci proměňující život. Nemá nic společného s filozofií nebo náboženstvím, týká se osobního vztahu s Bohem, který umožnila Ježíšova oběť na kříži!

Pavel napsal v listu Koloským: „Když jste byli vzkříšeni s Kristem, vztahujte se k nebeským výšinám, kde Kristus sedí po Boží pravici. Myslete na nebeské věci, ne na pozemské, vždyť jste zemřeli a váš život je s Kristem ukryt v Bohu. Až se ukáže Kristus, váš život, tehdy se s ním ve slávě ukážete i vy“ (3,1–3). Náš vztah s Kristem a skutečnost, že on v nás žije, nám umožňuje dívat se na věci z jiného úhlu pohledu. Kristus se v našem životě stal středem naší pozornosti. To je mnohem víc než k něčemu přikyvovat, dodržovat obřady a duchovní kázeň.

Na věci tohoto světa se díváme z jiného úhlu pohledu, a to do hloubky mění způsob našeho myšlení a jednání. Pavel se

tu zabývá velmi praktickou otázkou – jak by měli žít ti, kdo byli usmířeni s Bohem.

Jakmile se otevřou naše duchovní oči, porozumíme mnohem víc věčným Božím záměrům a vírou začínáme opravdově zakoušet vítězství nad temnotou a zoufalstvím.

Očima víry víc rozumíme Božimu vykupitelskému plánu pro celý svět, jak nám to zvěstuje evangelium: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen. Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Božího Syna“ (Jan 3,16–18).

Avšak v tomto světě zažíváme období smutku, ztráty víry a zoufalství. Pro křesťany by to ale neměla být norma! Někdy se můžeme, tak jako Marie, dívat na špatném místě: „Proč hledáte živého mezi mrtvými?“ (Lukáš 24,5).

Nehledáme i my někdy Pána na místech, kde není? Všichni víme, jaké to je, když jsme zavaleni břemeny, deprimováni starostmi a pečovaním, a ne vždycky si uvědomujeme, že Ježíš je skutečně s námi!

Jsme, nebo bychom měli být, lidmi, kteří přinášejí evangelium o vzkříšení. My sami jsme lidé vzkříšení, lidé, kteří zakusili životadárnou proměnu při osobním setkání se vzkříšeným Kristem. Lidé, kteří ve vlastním životě zakusili moc a přítomnost vzkříšeného Krista! Patříme k vítěznému týmu. Věřte tomu?

Je nám určeno být lidmi vítězství, ne zoufalství. Kristova smrt na kříži a jeho vzkříšení v to první velikonoční ráno zlomila jednou provždy moc a nadvládu hříchu. Kristovo vítězství zlomilo řetězy smrti a temnoty. A tato pravda je stejná i dnes, bez ohledu na to, co vidíme nebo prožíváme v tomto světě.

Jsme voláni k tomu, abychom v každodenním životě sami zakoušeli moc a vítězství vzkříšení. Zvedněme hlavy a žijme jako lidé, kteří denně zakoušejí vítězství vybojované pro nás na Kalvárii!

André Cox
generál

„VIDĚLA JSEM PÁNA“

Je časně ráno, když přichází Marie Magdalena k hrobu,
kam položili Ježíše.

Ještě je tma.

Jak by to mohlo být jinak.

Když Ježíš zemřel, nastala tma.

Tma v srdcích jeho učedníků.

Tma v Mariině srdci.

Ježíše, který vnesl světlo do jejich života, zabili.

Toho, který o sobě řekl: „Já jsem světlo světa“.

Toto světlo bylo navždy zahaleno.

Byla tma.

Tma v ten první den týdne.

Nebylo na co se těšit.

Přesto šla Marie v této tmě cestou k hrobu.

Když tam přichází, vidí,

že je kámen od hrobu odvalený.

Hrob je prázdný.

Jde rychle za ostatními učedníky

a ti se rozběhnou k hrobu.

Uvidí totéž: hrob je prázdný.

Není tam nic k vidění.

Nic než nějaká plátna.

A učedníkům začíná svítat.

Nejdříve tomu, který miloval Ježíše.

Viděl a uvěřil, ale Marie nevěří.

Když se ostatní učedníci vracejí domů,

ona zůstává u hrobu.

Nějaký hlas se jí ptá: „Proč pláčeš?“

Marie si myslí, že je to zahradník a odpovídá:

„Kde je můj milovaný?“

Jestli jsi ho odnesl, řekni mi prosím,

kam jsi ho položil.“

A potom ji Ježíš osloví jménem: „Marie.“

Marie poznává jeho hlas:

„Mistře, můj milovaný Mistře.“

Z Mariina života mizí tma.

Vychází slunce.

Světlo prolomilo temnotu.

Je to zážitek, který můžete sdělit všem.

Každému, jehož život je v temnotě.

Každému, jehož život je nemilosrdně krutý.

Každému, kdo nemá, na co by se těšil.

Byla tma, tma v ten první den týdne.

Potom Bůh zvolal (v Ježíši):

„Buď světlo“ a bylo světlo.

Marie se po setkání s Ježíšem vrací
k ostatním učedníkům.

Říká: „Viděla jsem Pána.

Ve své temnotě jsem viděla Pána

a nastalo světlo.“

Přejeme vám požehnané Velikonoce.

Kéž všichni prožijeme tuto skutečnost:

„Viděl jsem Pána“.

Majoři Tonnie a Ria Scholtensovi

ADRIANA A ALBIN

Volám sa Adriana Vágaiová a narodila som sa v Bratislave. Mám 31 rokov a v súčasnosti žijem v meste Galanta. Od detstva som navštevovala s mamou a súrodencami zhromaždenie Slovo Života, pod vedením Milana Jurička. Skrze neho som uverila v Pána Ježiša Krista. Vyrástla som práve v tomto zhromaždení a po nejakom čase som začala slúžiť v chváliacom tíme a neskôr aj v detskej besiedke. Neskôr som spoznala svojho manžela Albina. V tej dobe boli v Galante oddaní bratia a sestry, ktorí sa každý deň stretávali na modlitbách. Dostalo sa mi možnosti, aby som ich viac spoznala a zblížila sa s nimi. Albin bol starším zboru a po rokoch vernej služby bol ustanovený do služby pastora zboru v Galante. Ja som v tej dobe mala plnú zodpovednosť za vedenie chváliaceho tímu.

Čo vás do Armády spásy priviedlo?

O Armáde spásy sme sa dozvedeli od brata Ivana Čonku, ktorý slúži v Armáde spásy v anglickom meste Margate. V tom čase prichádzal Ivan a spolu s ním manželka mjr. Katrin a David Blowers na Slovensko a rozprávali nám o službe v Armáde spásy. Ich návštevu sme opätovali a navštívili sme ich v Anglicku, kde sme boli aj v ústredí Armády spásy v Londýne. V tom čase ku mne Pán prehovoril a vedela som, že služba v Armáde spásy je pre nás tou jedinou správnou voľbou. Potom sme sa stali vojakmi a po čase sa aj zhromaždenie v Galante stalo súčasťou celosvetovej Armády spásy. Slovensko sa stalo 127. krajinou, kde Armáda spásy pracuje.

V čom spočíva vaša práca? Čo je jej naplnenie?

Dnes sme pastormi zboru v Galante. Nikdy som si nemyslela, že ja, ako žena, budem niekedy kázať Slovo Božie. Vyrástla som v prostredí, kde ženám nedovolili stáť a kázať slovo z Biblie. Ale naozaj ďakujem Bohu za to, že v Armáde spásy môže aj žena stáť a kázať Božie posolstvo. Hneď v začiatku tejto práce sme začali prácu s deťmi v detskom klube. Tu sa každý deň v týždni deťom zo sociálne slabých rodín venujeme, ukazujeme im, že ich život môže byť naozaj dobrý.

Súčasťou klubu je aj učiteľka, ktorá deti každý deň doučuje a pomáha im v učení a s domácimi úlohami. Niekoľkokrát do týždňa vyrábame krásne ručné práce z rôznych materiálov. Väčšina detí sa stala súčasťou nielen detského klubu, ale aj nedeľného zhromaždenia. Tu každú nedeľu spievajú niekoľko piesní, ktoré sa učia vždy v piatok v detskom klube. Vďaka týmto deťom prichádzajú do zhromaždenia aj ich rodičia a to nás veľmi teší. Mnohé z týchto detí nemajú možnosť vidieť iné mesto, iba Galantu. Motiváciou ísť vpred je pre tieto deti aj to, že občas ideme do prírody alebo na nejaké iné pekné miesto v okolí mimo mesta. Klub funguje aj vďaka službe dobrovoľníkov, ktorým naozaj ďakujeme. To, že niektoré deti odovzdali svoj život Pánovi Ježišovi je pre nás všetkých veľkou odmenou.

V čom vidíte zmysel vašej práce? V čom sa vidíte potrební?

Už dávno mi Pán vložil do srdca túžbu slúžiť deťom, ale samozrejme aj všetkým ostatným, ktorí potrebujú pomoc a záchranu. Sama som vyrástala v neľahkých podmienkach, zažila som niekoľko skutočne ťažkých chvíľ. Mne v tom čase pomohol práve Pán Ježiš a preto vidím, že má naozaj zmysel ľuďom kázať o Kristovi, Záchrancovi. Tak ako pomohol a pomáha mne, môže pomôcť aj ostatným. Detský klub je cesta k záchrane nie len detí, ale aj ich rodičov a celých rodín. Našou túžbou je to, aby sme vybudovali armádu mladých ľudí, ktorí budú slúžiť a Pán ich bude mocne používať.

Čo alebo kto vás vo vašej práci motivuje?

Najväčšou motiváciou je pre nás Ježiš (Prečo?) Lebo prišiel na zem, aby nám ukázal zmysel života. On pomáhal ľuďom vidieť to, že život v tomto svete nevedie nikam bez Boha. Vyučoval ich, ukazoval, ako majú slúžiť, viedol ich k pokániu a práve toto vidím ako motiváciu a to chcem robiť aj ja.

Čo vás v duchovnej práci s ľuďmi naplňuje?

Rímskym 8: 30–31 „A ktorých predurčil, tých aj povolal, a ktorých povolal, tých aj ospravedlnil, a ktorých ospravedlnil, tých aj oslávil. Čo tedy povieme na to? Ak je Boh za nás, kto proti nám?!“

Učí nás, aby sme obstáli v každej situácii. Ďakujeme Bohu za to, že môžeme študovať. To, že nám to vôbec bolo umožnené je úžasné a sme naozaj vďační. Máme výborných učiteľov a získavame veľa skúseností, ktoré určite zúžitkujeme.

Kadet Adrika Vágaiová

V říjnu loňského roku jsme požádali o rozhovor paní Jiřinu Horynovou, která neodmyslitelně patří ke Komunitnímu centru v Praze 3. Kolem loňských Vánoc oslavila požehnané 96. narozeniny. Povíдали jsme si o jejím životě i o vzpomínkách na Armádu spásy za starých časů i po jejím obnovení v 90. letech.

Narodila jste se v roce 1919, to jste vlastně stejně stará, jako Armáda spásy v Česku, ta také začínala v roce 1919. Kdy jste se s Armádou spásy poprvé setkala?

Narodila jsem se na venkově. Do školy jsem chodila ve Zlíně, tři roky do Baťovy školy. Tehdy bývalo, že někteří pak šli s firmou do ciziny. Já jsem měla odjet do Ameriky. S panem Baťou jsem i několikrát mluvila, nebyl to ale Tomáš, byl to jeho syn Jan. Jenže se schylovalo k válce a tak jsem se nikam do ciziny nedostala. Přišla jsem tedy do Prahy. Když jsem viděla, že je tady Baťa, šla jsem se zeptat, jestli nemají práci. A tak jsem se stala prodavačkou. Byla jsem tam až do 22 let, pak jsem se vdala, za rok jsem měla jednu dcerku. Armádu spásy jsem znala už tehdy, jako mladá žába, když jsem přišla do Prahy z venkova. Oni tenkrát měli ty velké čepice, klobouky, velikánské bubny a bubnovali a hráli a mě se to strašně líbilo. Chodila jsem tam každou neděli. Tam člověk rád šel, byla jsem mladá a zapoměla jsem tam na všechny starosti.

A kdy a kde to bývalo?

U hlavního nádraží. Vždycky od tří do pěti odpoledne. Oni hráli venku a bylo tam před nádražím v parku vždycky kázání. Měli dechovou kapelu, hráli a zpívali a my jsme s nimi chodili. Bylo tam hodně lidí, určitě desítky a hodně lidí chodilo i okolo. Byla jsem tam každou neděli, asi tak po dobu jednoho roku. To jsem byla ještě svobodná. To bylo ještě před válkou. A pak to přestalo, protože to bylo zakázané.

Vy jste byla věřící už předtím, nebo vás oslovilo to shromáždění?

Byla jsem katolička. Ale upoutalo mě to shromáždění, protože ti lidé z Armády spásy se k sobě chovali moc hezky. Bylo to takové přívětivé společenství.

Za války se veřejná shromáždění přestala konat?

Ano. A potom tady Armády spásy nebyla, když přišli komunisti. Pak to zakázali, tak to nebylo, a to už jsem byla vdaná. Potom jsem už na bohoslužby nechodila. Můj manžel nebyl věřící a měli jsme jednu dcerku. Ona je zdravotní sestra v Žižkovské nemocnici. Vrátila jsem se zase, až když přišla Armáda spásy zpátky.

Jak k tomu došlo, že jste se vrátila?

Byla jsem už starší a šli jsme s kamarádkou do biografu, a čtu tady nápis Armáda spásy. Tak si říkám, to si oživím vzpomínky. Hned jsem věděla, co a jak. Tak jsme sem s kamarádkou nakoukly, podívaly se. Tady se dopoledne prodávalo kafičko a mohlo se tady posedět. Tak jsme tady chvíli poseděly a během let se to takhle vyvinulo v to, že už sem chodím dvacet let.

Tady začínal po revoluci první pražský sbor, takže se tady dělávaly nedělní bohoslužby.

Ano, dělávaly se nedělní bohoslužby. To bylo od 10 do 11 hodin. Ze začátku jsem nechodila pravidelně, pracovala jsem v obchodě a neměla jsem tolik času. Bývali tady i vojáci v uniformách, často cizinci. Já jsem hlavně chodila, když tady v neděli vedla bohoslužby paní Klementová. Ta tady byla taky hodně let. Paní Klementová je úžasná a pan Klement taky. Oni tady léta pracovali. Ještě bych chtěla něco dodat. Armáda spásy mě drží při životě. Každý den se už ráno těším, až půjdu do Armády.

Rozhovor vedli Monika a Václav Šístkovi, vojáci pražského sboru.

NÁVŠTĚVA GRAVESENDU

Od konce srpna 2015 trávím svůj čas studiem na William Booth College v Londýně. Je to cesta důvěry v Boží vedení a v jeho milost a ochranu. Protože jsem dostala možnost podívat se v minulém týdnu do sboru Armády spásy v Gravesendu, ráda bych se podělila o pár postřehů i s vámi.

Někteří jste možná o tomto městě v hrabství Kent slyšeli v souvislosti s úmrtím indiánské princezny Pocahontas, z knih Charlese Dickense anebo díky jednomu z největších sikhských chrámů ve Spojeném království, který byl postaven roku 2010 za 12 miliónů liber. Já jsem si však z Gravesendu odvezla největší zážitky z návštěvy tamní Armády spásy, zejména českého a slovenského romského sboru, který se tam díky misijní službě Armády spásy v Margate a Chathamu začíná rozrůstat.

V poslední době jsme na William Booth College hodně slyšeli vyučování o Markově evangeliu, proto mne překvapilo, když

šestnáct kapitol evangelia podle Marka bylo také předmětem biblických hodin v Gravesendu. „*Hřích nemůže zemřít, ale my můžeme zemřít pro hřích,*“ znělo závěrem. „*Pokud chceme vidět vzkříšení, musíme zemřít v Kristu. Co je naším svěděním? Nikdo mne nemohl vysvobodit z hříchu, ale Ježíš to udělal. Dnes tu můžu stát jako svobodný člověk, ne jako otrok.*“ Na výzvu ke svědectví reagoval jeden muž, který se rozhodl dát do pořádku život se svojí přítelkyní. Svatbu však nevnímal jako důvod k oslavě, ale spíše jako výraz pokání před Bohem. Tři dny se postil, aby jeho postoj přijali také jeho příbuzní, zejména matka. Ta sama od sebe po nějaké době přišla a řekla: „*Vidím, že Bůh působí ve vaší rodině, a také vím, že svatba pro vás není oslavou, ale uvedením věci do pořádku jako pokání. Nebudu tedy nic organizovat, ale dovolte mi, abych vás aspoň po obřadu pozvala na dobrý oběd.*“ Bylo úžasné vidět, jak se v životech lidí v Gravesendu slovo stává skutečností. V neděli přišla řada z nich k lavici milosti a na středěční skupince učinili čtyři lidé Ježíše Pánem svého života.

V době, kdy se postupně stává vše relativním, je povzbuzující vidět nové lidi, kteří našli nový, vzkříšený život. Kéž je to i naší každodenní zkušeností, kéž nám Pán pomáhá šířit živé slovo svého svědectví.

Kadet Olga Gebauerová

PŘÍBĚHY ŽADATELŮ PŘÍSTAV VE FRÝDKU-MÍSTKU

Šedesátiletý muž bydlí v ubytovně, která se má bourat. Je schopný chodit jen s pomocí francouzských holí, a to ještě jen na menší vzdálenosti. Má i další zdravotní problémy, které není schopen sám řešit a potřebuje nepřetržitou péči. Bydlí na pokoji, kam si donesl provizorní lůžko. Topí se tam pouze v kamnech, do kterých si však musí nasbírat dřevo, na což nemá sílu. Elektřina ani voda tam není. Záchod je společný pro dvě patra, přístup k němu je jen po schodech, a to mu dělá velké problémy. Špinavé věci vyhazuje, není schopný je donést do veřejné prádelny.

Kdysi byl ženatý, má tři děti, pracoval v Rožnově v továrně na výrobu televizí. Pak se něco pokazilo, rodinné neshody, alkohol a on zůstal sám. Jednou denně dojde s velkými obtížemi aspoň na teplou polévku k bratrově, který bydlí nedaleko. Často mívá hlad.

Sociální pracovník z města mu řekl o novém pobytovém zařízení, Domovu Přístav ve F-M, a domluvil se sociálními pracovníky domova exkurzi do tohoto zařízení. Když vešel muž do budovy, první věta, kterou řekl, byla: „Tady je teplo.“ Velmi se mu tam líbilo a chtěl by se stát uživatelem tohoto domova se zvláštním režimem.

Třiašedesátiletý muž, který bydlel do nedávna ve staré hale – sběrně, kde s kamarády přespávali a třídili šrot, je nyní pacientem v nemocnici. Zjistili mu nevyléčitelnou nemoc. Jeho velkým přáním je být v teple a bezpečí.

Ví, že kamarád ze sběrně bude přijatý do nového Domova Přístav ve Frýdku-Místku, a proto si i on k nám podal žádost. Byla mu nabídnuta hospicová péče, ale on chce prožít poslední čas, který má vyměřený, i umřít v zařízení, kde bude i jeho kamarád ze sběrně. Těší se, že bude v teple, na lůžku a že o něj bude postaráno i po zdravotní stránce.

Rád čte detektivky a těší se na různé volnočasové programy v Domově Přístav. Jeho velkým přáním je být na pokoji s kamarádem se sběrně.

Čtyřicetiletý muž, který trpí chronickým duševním onemocněním a jehož opatrovníkem je město Frýdek-Místek vyrůstal od dětství v dětských domovech a ústavech. Pro chronické duševní onemocnění jej soud zbavil svéprávnosti, protože není schopný se sám o sebe postarat. Je velmi zneužitelný okolím a důvěřivý vůči spolubydlícím, kteří jsou také sociálně slabší a umí jeho důvěry zneužít. Bydlí v ubytovně, kde není schopný si sám uvařit ani vyřídit sociální či zdravotní záležitosti.

Měl by rád jistotu, že bude v zařízení, kde budou pracovníci, kteří mu poradí a pomohou v denních záležitostech. Potřebuje užívat pravidelně léky, které si neumí sám nachystat, a bez nich by byl nebezpečný sobě i okolí. Byl se v novém Domově Přístav Armády spásy podívat a moc se mu tady líbí. Pochvaloval si altánek a velkou zahradu.

Žadatelka o pobytovou službu v Domově Přístav ve Frýdku-Místku paní K. se moc těší na nástup do nově vzniklého zařízení. Už dva roky bydlí v podobném zařízení Armády spásy v Ostravě. Dostala se tam z azylového domu, kde kvůli svému zhoršenému zdravotnímu stavu si nebyla schopná sama vařit, uklízet a starat se o své každodenní potřeby.

S radostí sledovala, že ve Frýdku-Místku se buduje podobné zařízení, protože město Frýdek-Místek je její rodiště. Zná tam obchody a vzpomíná na dobu, kdy žila na ulici a občané Frýdku-Místku s ní občas prohodili vlídné slovo, nebo jí něco dali. „V Místku znám levnou prodejnu vlny, ráda pletu ponožky. Teď už mi to jde pomalu, ale baví mě to.“

Když měla jet na odborné vyšetření z ostravského zařízení Armády spásy do Frýdku-Místku, rozplakala se, že ona nemůže jet do města, kde by si přála bydlet, a pak jet zase zpátky do Ostravy. Pokud někdy pojedou do Frýdku – tak jedině, když tam bude moci bydlet. Její přání se teď naplňuje.

Radka Fürstová
sociální pracovnice Přístavu Frýdek-Místek

PRAŽSKÝ POLICISTA SE STÁVÁ DŮSTOJNÍKEM – PRŮKOPNÍKEM ARMÁDY SPÁSY

(Nizozemský War Cry 1946)

V jedné vesničce poblíž Prahy, hlavního města Čech, žil kdysi chlapec jménem Václav. Jeho otec byl stavitel a doma nebyl moc často. Maminka, zbožná katolička, vychovávala děti v bázni před Hospodinem. V sobotu večer bylo všechno připravené na neděli, celý dům byl uklizený, boty vyčištěné, šaty vykartáčované, aby se v den Páně nemuselo dělat nic, co nebylo nutné. A každou neděli ráno v půl osmé se vydala celá rodina do kostela.

Kněz si Václava vybral, aby mu asistoval při různých drobných věcech. Václav byl hodný kluk, ale náboženství nebral příliš vážně. Když mu bylo čtrnáct let, začal pracovat jako učeň ve strojírenské továrně. Šéf ho měl rád a po třech letech ho převedl do továrny na automobily, kde pracoval v kreslárně. Práce se Václavovi líbila, ale v srdci měl touhu po moři.

Potom musel nastoupit na vojnu a vybral si námořnictvo (Čechy byly v té době součástí Rakouska, které námořnictvo mělo). Nikdy nebyl tak daleko od domova, ale teď, jako dvacetiletý, cestoval stovky kilometrů z domova až na jadranské pobřeží do Poly, která teď patří Itálii. Když spatřil moře poprvé, jakoby se pro něho otevřel nový svět, protože Čechy jsou hornatá země.

Čtyři roky cestoval Václav po světových mořích. Když končila jeho vojenská služba, vypukla světová válka. Byl umístěn na křižník, který byl v mnoha bitvách, ale vyvázl bez vážných poškození. Největším Václavovým nepřítelem byl hlad, protože potravin byl na lodi často nedostatek.

V září 1918 vplula tato válečná loď bezpečně do přístavu v Pole. Všichni říkali, že bude brzy mír. Zdálo se, že už všechno nebezpečí pominulo, když jednou v noci zasáhlo plavidlo torpédo. Naštěstí torpédo zpozorovali a i když už nebylo možné katastrofě zabránit, část posádky stačila vyskočit a zachránit se v přístavu. Zachránila se pouze třetina z 980 námořníků.

Václav byl jedním z nich a brzy se vrátil do Prahy, která se stala hlavním městem nové republiky, Československa. Dostal práci u policie, kde sloužil pět let. Byl známý jako spolehlivý a nadějný policista. A stal se příkladem pro ostatní. Asi rok po ukončení války zahájila Armáda spásy práci v Československé republice. Od samého začátku byla pražská

policie k Armádě velmi vstřícná. Václav často viděl pochodovat ulicemi Prahy lidi ve zvláštních uniformách. Když ale jeho sestry začaly navštěvovat shromáždění Armády spásy, Václav se jim posmíval a tropil si z nich žerty. Postupně se ale o Armádu začal víc zajímat, až jednou vešel – zůstal stát vzadu – aby sledoval shromáždění. Písně a svědectví na něj udělaly dojem, a i když žil bezúhonně, vnímal, že ti salutisté měli něco, co on postrádal. Pak ale přišla i jeho chvíle, kdy poklekl u lavice milosti a našel Ježíše jako svého Spasitele.

Tento příkladný policista ale nechtěl, aby kolegové věděli o jeho spojení s Armádou spásy, ačkoliv když byl ve službě a salutisté pochodovali kolem, vždycky salutoval a řekl „Bůh vám žehnej!“ Nějako dobu navštěvoval shromáždění „tajně“. Jednou se díval, jak se salutisté a kapela připravují na pochod, ale – neměli praporečnicka.

Velící důstojník se rozhlédl a uviděl Václava. „Bratře Hladíku,“ řekl, „chop se praporu!“ A nasadil mu armádní čepici – která mu byla příliš velká – a postavil ho do čela pochodu.

Potom Václav uviděl jednoho kolegu stojícího blízko mostu přes řeku. Co dělat? V tu chvíli by byl nejraději hodil prapor do vody a utekl. Byla mu ale dána dostatečná milost, a i když ho střídavě polévalo horko a zima, zůstal na svém místě. Myslel si, že ho určitě od policie vyhodí. Vůbec si neuvědomoval, jak moc si ho tam cení.

Když se po čase rozhodl stát důstojníkem Armády spásy a podal u policie rezignaci, odmítli ji přijmout! Nakonec s velkým váháním jeho opakovanou žádost přijali.

Václav byl zodpovědný za několik sborů. Potom se stal ředitelem Průmyslového institutu pro muže v Praze, kde konal úžasnou práci. Oženil se s dcerou jedněch z prvních důstojníků v Československu.

V roce 1936 navštívila Prahu kapela Chalk Farm. Bylo to poprvé, kdy kapela Armády spásy z jiné země přijela do Československa. Když tato kapela pochodovala za velkého zájmu lidí po hlavní třídě k sálu, kde měla mít velký koncert, zastavila policie veškerou dopravu. Po obou stranách průvodu stáli policisté, aby udrželi přihlížející na chodníku. Na jejich žádost pochodoval v čele průvodu mezi prapory muž, kterého považovali za svého kolegu: adjutant Václav Hladík.

POMOC TĚM, KTEŘÍ PŘIŠLI O VŠECHNO

Jak je dobře známé, do Evropy přicestovaly od minulého léta tisíce uprchlíků, aby tu našli bezpečné místo k životu. Mnozí z nich utíkají kvůli válce a pronásledování. Armáda spásy v rozvíjení pomoci uprchlíkům stále pokračuje – téměř každý den se vynořují nové příběhy o péči a soucitnému přístupu k těmto lidem.

V německém Lipsku postavila Armáda spásy sklad, kde má základnu pro práci s uprchlíky. Pomoc dostává od Evropské pracovní skupiny na pomoc uprchlíkům, z územního a divizního ústředí, a také od Torstena Huebnera, manažera Logistické společnosti UPS, který nabídl pomoc zcela zdarma. Stavbu samotnou financovala Armáda spásy v USA.

Major Mark Backhaus, sborový důstojník (kazatel sboru Armády spásy) v Lipsku vysvětluje: „Většina uprchlíků přichází z různých táborů v Německu do zcela prázdných bytů. Všechno nabízíme za symbolické ceny, čímž pomáháme financovat elektřinu, topení, nebo provoz malého nákladáčku. Mezi dobrovolníky, kteří pomáhají, aby tento projekt fungoval, jsou i uprchlíci z Afganistanu, Sýrie a z dalších zemí. Pomáhají při tlumočení, s manuální prací a úklidem.“ Major Backhaus je za jejich pomoc vděčný. Je vděčný také orgánům veřejné správy, které „pomohly s udělením 12.734 povolení k pobytu a povzbuzují nás, abychom se nevzdávali naděje!“

Uzavírá: „Bůh si také používá některé pracovníky v terénu s vizí, aby pomáhali lidem v nouzi – jaká výsada je vidět živého Boha v akci! Všechna sláva patří Ježíši! Měli byste vidět radost v očích uprchlíků, slyšet, jak jsou šťastní, a zakusit jejich vděčnost. Tyto neobyčejné možnosti sloužit a stát se součástí rodiny spousty lidí z jiných kultur jsou pro nás požehnáním.“ Další příběh přichází od členů sboru Armády spásy z centra Curychu ve Švýcarsku. Vzali si k srdci Ježíšova slova z Matouše 25,35-36: „Neboť jsem hladověl a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň a dali jste mi napít, byl jsem cizincem a přijali jste mě, byl jsem nahý a oblékli jste mě, byl jsem nemocný a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou“ a mají nový program na podporu uprchlíků, kteří jsou umístěni do jejich města. Čtyřicet pět mužů, většinou Afgánců, přijalo pozvání k návštěvám jejich sboru každý pátek odpoledne na „kávu

a popovídání“. Dostávají tam horký nápoj a malé občerstvení a mohou si také odnést teplé oblečení věnované členy sboru. Ti se také zapojují jako hostitelé, povzbuzují hosty, učí je německy, aby jim pomohli při usazování v novém domově. Takto zapojení členové sboru napsali: „Přistupujeme k nim s úctou a uznáním. Navzájem se od sebe učíme a naše obavy a předsudky mizí. Tak jim ukazujeme, že jsou v naší zemi vítáni. Setkáváme se s nimi tak, jak se Kristus setkává s námi – na stejné úrovni. Plníme úkol, který nám dal Kristus – a je to také úkol Armády spásy – být tady pro sebe navzájem a vítat mezi námi cizince. Je to prostá a nenáročná myšlenka – každý může pomoci.“

Mohli bychom pokračovat příběhy z Belgie, Francie, Řecka, Nizozemí, Itálie, Maďarska a z dalších zemí, kde je Armáda spásy zapojena do pomoci lidem, kteří jsou v nouzi a přišli o všechno. I v České republice se Armáda spásy zapojuje do pomoci uprchlíkům. V prosinci 2015 schválila vláda České republiky přesídlení 153 iráckých křesťanských uprchlíků.

Na začátku února oslovil Armádu spásy Nadační fond Generace 21, aby převzala koordinaci přemístění 25 křesťanských uprchlíků, kteří přijedou do Prahy. Jedná se přibližně o pět rodin. Armáda spásy na tuto žádost reagovala kladně a vstoupila do všech potřebných vyjednávání.

Jedná se o uprchlíky z Mosulu okupovaného Islámským státem, jejichž životy jsou ohroženy. Koordinací celého projektu byl vedením Armády spásy pověřen kpt. Petr Janoušek. Očekáváme, že skupinka dorazí v průběhu měsíce března. Armáda spásy bude odpovědná za zajištění ubytování, registrace u pojišťoven, lékařů, na sociálním odboru, za přihlášení dětí do škol/školek, zajištění překladatelských služeb a doprovodů, za jazykové kurzy a za vše ostatní, co souvisí s jejich integrací do běžné společnosti.

Jen to jen malá skupina ve srovnání s počtem uprchlíků, kteří přicházejí do Evropy. Jsou to lidé a my jako křesťané jsme zodpovědní za naše bližní, kteří jsou v nouzi, i když přicházejí z jiné země a z jiné kultury.

Tak pokračuje Armáda v celé Evropě ve sto padesátileté tradici pomoci „těm ztraceným a nejmenším“ bez ohledu na to, z jaké kultury a z jakého prostředí přicházejí. Je to v souladu s jejím posláním: Armáda spásy, mezinárodní hnutí, je protestantskou součástí všeobecné křesťanské církve. Její poselství je založeno na Bibli. Její služba je motivována Boží láskou. Jejím posláním je kázat evangelium, dobrou zprávu o Ježíši Kristu, a v jeho jménu naplňovat potřeby lidí bez jakékoli diskriminace.

Více informací o odezvě Armády spásy najdete na sar.my/europerefugees

Prvního dne po sobotě, za časného jitra, přišly k hrobu s vonnými mastmi, které připravily. Nalezly však kámen od hrobu odvalený.

Vešly dovnitř, ale tělo Pána Ježíše nenašly.

A jak nad tím byly bezradné, stanuli u nich dva muži v zářícím rouchu.

Zachvátil je strach a sklonily tvář k zemi.

Ale oni jim řekli:

„Proč hledáte živého mezi mrtvými? Není zde, byl vzkříšen.

Vzpomeňte si, jak vám řekl, když byl ještě v Galileji, že Syn člověka musí být vydán do rukou hříšných lidí, být ukřižován a třetího dne vstát.“ Tu se rozpomenuly na jeho slova.

(Lukáš 24. 1–8)

ARMÁDA SPÁSY

Armáda spásy jako mezinárodní hnutí je součástí všeobecné křesťanské církve. Její poselství je založeno na Bibli. Její služba je motivována láskou k Bohu. Jejím posláním je kázat evangelium, dobrou zprávu o Ježíši Kristu, a v jeho jménu naplňovat lidské potřeby bez jakékoli diskriminace.

MÍSTNÍ INFORMACE:

ČASOPIS ARMÁDY SPÁSY

Zakladatel: William Booth

Generál: André Cox

Národní velitel: Major Teunis T. Scholtens

Mezinárodní ústředí Armády spásy: Londýn

Ústředí Armády spásy České republiky:

Petržilkova 2565/23, 158 00 Praha 5,

www.armadaspasy.cz

e-mail: attie_vanwagtendonk@czh.salvationarmy.org

tel.: (+420) 251 106 424

Šéfredaktorka: Majorka Attie van Wagtendonková

Překlad a jazyková úprava: Jiřina Michalová

Grafika: Mgr. Simona Kosorin

Tisk: Blueart s.r.o., Brno

Fotografie:

Obálka str. 2, 3, 12: fotobanka

str. 4, 8, 11: Archiv mezinárodní Armády spásy

str. 6, 9, 10: Archiv Armády spásy Praha

str. 7: Václav a Monika Šistkovi